

PRESSMEDDELANDE nr 136/25

Luxemburg den 11 november 2025

Domstolens dom i mål C-19/23 | Danmark mot parlamentet och rådet (Tillräckliga minimilöner)

Domstolen bekräftar giltigheten av en stor del av direktivet om tillräckliga minimilöner i Europeiska unionen

Domstolen ogiltigförklarar dock den bestämmelse i vilken det räknas upp kriterier som ska beaktas av de medlemsstater som har lagstadgade minimilöner, när de fastställer och uppdaterar dessa löner, samt den regel som förhindrar att dessa löner sänks när de är föremål för automatisk indexjustering

Danmark har väckt talan vid domstolen om ogiltigförklaring av hela direktivet om tillräckliga minimilöner i Europeiska unionen. Danmark anser bland annat att direktivet strider mot fördelningen av befogenheter mellan unionen och medlemsstaterna, eftersom det innebär ett direkt ingrepp i fastställandet av löner inom unionen och i föreningsfriheten, vilka är områden som enligt fördragen omfattas av medlemsstaternas befogenheter. Domstolen ger Danmark endast delvis rätt. Domstolen konstaterar att två bestämmelser i direktivet utgör ett sådant ingrepp. Dessa bestämmelser riktar sig till medlemsstater där det finns lagstadgade minimilöner och rör fastställande eller uppdatering av dessa löner. I övrigt ogillar domstolen Danmarks talan och bekräftar därmed giltigheten av större delen av det aktuella direktivet.

Unionslagstiftaren, det vill säga Europaparlamentet och rådet, antog den 19 oktober 2022 direktivet om tillräckliga minimilöner i Europeiska unionen.¹ I syfte att förbättra levnads- och arbetsvillkoren i unionen fastställs i detta direktiv en ram för att bland annat säkerställa att lagstadgade minimilöner, i de medlemsstater där sådana finns, är tillräckliga, och för att främja kollektivavtalsförhandlingar om lönesättning.

Danmark² har väckt talan om ogiltigförklaring av direktivet i dess helhet vid domstolen³.

Danmark har gjort gällande att direktivet strider mot befogenhetsfördelningen mellan unionen och medlemsstaterna, eftersom det innebär ett direkt ingrepp i fastställandet av löner inom unionen och i föreningsrätten, vilka är områden som enligt fördragen⁴ inte omfattas av unionens befogenheter.

Domstolen anser att **det undantag från unionens befogenheter som föreskrivs i fördragen beträffande de två aktuella områdena inte omfattar alla frågor som har något som helst samband med löneförhållanden eller föreningsrätten**. Undantaget omfattar inte heller alla åtgärder som i praktiken har en inverkan eller återverkningar på lönenivåerna. I annat fall skulle vissa befogenheter som unionen tilldelats för att understödja och komplettera medlemsstaternas verksamhet i fråga om arbetsvillkor⁵ tömmas på sitt innehåll. **Undantaget från unionens befogenheter gäller således endast unionsrättens direkta ingripande** i fastställandet av löner och i föreningsrätten.

Efter att ha granskat direktivets syfte och innehåll konstaterar domstolen att **det föreligger ett sådant ingrepp endast i två specifika avseenden**.

För det första ålägger direktivet de medlemsstater som har lagstadgade minimilöner att beakta vissa kriterier,⁶ när de fastställer och uppdaterar dessa löner. Därmed **innebär direktivet en harmonisering av en del av beståndsdelarna i de lagstadgade minimilönerna och det ingriper följaktligen direkt i fastställandet av**

lönerna.

För det andra gäller detsamma i fråga om **regeln som förhindrar sänkningar** av lagstadgade minimilöner,⁷ när nationell lagstiftning föreskriver en mekanism för automatiska indexjusteringar av dessa löner.

Domstolen ogiltigförklarar därför **de bestämmelser i direktivet som innebär att unionsrätten på detta sätt direkt ingriper i fastställandet av löner** och som därför inte omfattas av unionens lagstiftningsbefogenheter. Domstolen ogillar Danmarks talan i övrigt.

Domstolen slår särskilt fast att **direktivet inte innebär att unionsrätten direkt ingriper i föreningsrätten**. Enligt domstolen gäller detta bland annat i fråga om den bestämmelse i direktivet som rör "Främjande av kollektivavtalsförhandlingar om lönesättning", bland annat på grund av att denna bestämmelse inte ålägger medlemsstaterna att säkerställa att ett större antal arbetstagare ansluter sig till en facklig organisation. Domstolen underkänner även Danmarks grund att direktivet har antagits på **felaktig rättslig grund**.⁸

PÅPEKANDE: Syftet med talan om ogiltigförklaring är att rättsakter som har antagits av unionens institutioner och som strider mot unionsrätten ska ogiltigförklaras. Medlemsstaterna, de europeiska institutionerna och de enskilda får, på vissa villkor, väcka talan om ogiltigförklaring vid domstolen eller tribunalen. Om talan är välgrundad ska rättsakten ogiltigförklaras. Den berörda institutionen måste fylla det rättsliga tomrum som kan uppkomma till följd av att rättsakten ogiltigförklaras.

Detta är en icke-officiell handling avsedd för massmedia och den är inte bindande för domstolen.

[Domen i fulltext och eventuellt en resumé av domen](#) publiceras på webbplatsen CURIA dagen för avkunnandet.

Kontaktperson för press: Jarosław Zasada ☎ (+352) 4303 2793.

Bilder från uppläsningen av domen finns tillgängliga på "[Europe by Satellite](#)" ☎ (+32) 2 296 41 06.

Håll dig uppdaterad!

¹ Europaparlamentets och rådets [direktiv \(EU\) 2022/2041](#) av den 19 oktober 2022 om tillräckliga minimilöner i Europeiska unionen.

² Med stöd av Sverige.

³ Danmark har i andra hand yrkat att artikel 4.1 d och/eller artikel 4.2 i direktivet, vilka rör främjande av kollektivavtalsförhandlingar om lönesättning, ska ogiltigförklaras. Enligt Danmark inkräktar även dessa bestämmelser på medlemsstaternas befogenheter.

⁴ Artikel 153.5 FEUF.

⁵ Enligt artikel 153.1 b FEUF.

⁶ Enligt artikel 5.2 i direktivet ska dessa kriterier minst omfatta de lagstadgade minimilönernas köpkraft, med hänsyn tagen till levnadskostnaderna, lönernas allmänna nivå och fördelning, lönernas ökningstakt och den långsiktiga nationella produktivitetsnivån och produktivitetsutvecklingen.

⁷ Artikel 5.3 i direktivet.

⁸ Danmark har till stöd för sitt yrkande om ogiltigförklaring av direktivet i dess helhet dessutom gjort gällande att även om direktivets syfte skulle omfattas av unionens befogenheter, vilar direktivet på en olämplig rättslig grund. Eftersom direktivet även rör företrädande och kollektivt tillvaratagande av arbetstagarnas och arbetsgivarnas intressen, borde det ha antagits enhälligt av rådet och inte, såsom skedde, med kvalificerad majoritet.